

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravljalstvo: Kolodvorske ulice šte. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: šeststopna polit-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Velja za Ljubljano v upravljalstvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 60 kr., na mesec 60 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti velja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 3 gld. 60 kr. in za jeden mesec 86 kr.

Štev. 213.

V Ljubljani v soboto, 19. septembra 1885.

Tečaj II.

Avstrijska ideja.

Nekaj je še v sedanjih razburjenih, prepira in razpora polnih časih, kar vsacega avstrijskega domoljuba tolaži, kar ga navdaja z upom, da se vrnejo tudi nam še lepši, mirnejši dnevi. V zadnjem času poročalo se je o dokaj žalostnih dogodkih iz raznih krajev lepe naše domovine, ki so le preživ dokaz, da se razburjeni valovi narodnostnega razpora še niso plegli, da se toliko zaželeni narodnostni sporazum še ni dosegel. A glej, ravno tam, kjer se bijejo najljutejši boji v narodnostnem oziru, kjer je po brezvestnih hujskačih razvneto razjarjenost jedne narodnosti do druge priklopela do vrhunca, imeli smo pred nedolгим priliko prepričati se, da to razdvojenje dveh narodov premagati ni takó težko, da se še nahajajo trenutki, ko narodnostni prepir potihne, ko vse prebivalstvo ne gledé na narodnost v bratovski slogi postopa, in sicer to tedaj, kadar je treba pokazati avstrijsko svoje mišljenje in ljubezen do svojega vladarja.

Komaj je bil stopil presvitli cesar na česka tla in uže ni bilo več razločka med obema narodoma. Vsak prepir je utihnil, nič ni kalilo splošnega miru, vse misli in dejanja obeh narodnosti bila so obrnjena v to, pokazati svojo ljubezen, svojo brezmejno udanost do preblagega vladarja. In je kje drugje drugače? Se nam ni li kazal isti prizor na Moravskem? Tudi tam se dotikata dva življa in se borita jeden zoper drugega, tudi tam je slišati v jedno mër o krčevitih naporih, s kojimi skuša jedna narodnost podjarmiti drugo, a kakor hitro se je dotaknila cesarjeva noga moravske zemlje, ni bilo o teh naporih ne

duba ne sluha več, obe narodnosti nista hrepeneli po drugi prednosti jedna od druge, nego da sta tekmovali v gorečnosti in navdušenosti do svojega očeta in gospodarja.

Jednako živo pozdravljala sta tudi na Korškem Slovenec in Nemec presvitlega cesarja, tudi tu ni bilo razločka med obema narodnostima, in klici, s kojimi je ondi pozdravljalo ljudstvo svojega vladarja, prihajali so ravno tako burno iz grl slovenskih, kot nemških prebivalcev. V trenutku, ko je bilo pokazati svoje najglobokeje spoštovanje, svojo udanost in hvaležnost do predobrega očeta, izginil je vsak narodnosten razloček.

In komu niso znane razmere v sosednji nam Hrvatski? Kedo se ne spomina še krvavih dogodkov pred kratkimi leti, kedo je pozabil uže na burne prizore, ki so se ponavljali ondi v deželni zbornici dan na dan ter na razkačenost, s kojo so se napadale tam posamezne stranke? A ko je pred nekolikimi dnevi presvitli monarh obiskal Slavonijo, tedaj zavladata je sveta tišina po širnih plodunosnih planjavah trojedine kraljevine, tedaj zavejal je blagodejen, sladek mir po solčnih vinogradih in košatih temnih gozdih. O nobenem razpору ni bilo slišati več, le hrup od vseh strani vkup hitečih množic bil je čuti, le iz tisočih prsij prihajajoči burni pozdrav presvitlemu kralju pretresal je zrak. In jednak prizor kaže se nam povsod, kamor stopi preblagi vladar. Ta prizor gledali smo tudi pri nas o času, ko je naša dežela uživala redko srečo, da je presvitli cesar živel nekoliko dni med njenim prebivalstvom.

In od kedi vse to izvira, komu je vse to pripisovati? To dela avstrijska ideja, ki je stara, kot naša država, a vedno zopet nova, pomlajena

z vsakim novim rodom. Ta ideja je, ki živi neskaljena od nekedaj v prsih avstrijskih narodov, in ki se glasno pojavlja pri vsaki priložnosti, kadar stopi vladar, v kojega osebi je ta ideja vtelesena, z ljudstvom v dotiko. A posebne pomenljivosti zdi se nam ta neskončna udanost, s kojo so sprejemale razne dežele in razni narodi svojega cesarja zadnje dni, tudi zaradi tega, ker se je to godilo ravno o priliki vojaških vaj. Oseba cesarjeva in armada sta pravi reprezentantini državne ideje, državne celostnosti. Znano je, koliko stane vojsstvo državo, znano je, koliko požrtvovalnosti zahteva vzdrževanje mnogobrojne armade od državljanov, a nikdar se ne čuje iz njih ust, da tega bremena ne nosijo radi. Prepričani so, da to čast in moč države tirja in to jim je dovelj. Ponosno je avstrijsko prebivalstvo na svoje vojaštvo, z veseljem daje svoje sinove v vojake in radostno je, ako čuje, da izraža presvitli cesar, kot najvišji poveljnik armade svojo zadovoljnost nad nje izvežbanostjo in izbornostjo. Dokler je druga Evropa do vratu oborožena, tako dolgo tudi Avstrija ne more in ne smé v tem oziru zaostati. A tega pri nas ne vidijo samo posamezni krogi, tega prepričanja prošinjeno je vse prebivalstvo ne gledé na narodnost, ne gledé na posamezne politične stranke.

V tem leži moč Avstrije. Ta ideja, ki polni srce vseh ljudstev, ta patriotizem, v kojem se ne razločuje nobena avstrijska narodnost od druge, navdaja nas z opravičeno nado, da se poležejo tudi obžalovanja vredni notranji prepiri, kakor hitro uvidijo posamezne stranke, posamezni narodi, da ti prepiri škodujejo državi, da slabé njeno moč. To domoljubje avstrijskega prebival-

Listek.

Prokleta!

(Roman Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Drugo jutro proti najstari uri dospé v Fremicourt. Hotel si je ogledati kraj, kjer se je hotela njega mati ustaviti, predno je šla na pot v strašno viharo noč.

Kako lepa se mu je zdela vaška ulica! Dva, trije možje ga pozdravijo ter radovedno pogledavajo za njim, kakor to dela vaščan, ki redko tuj obraz dobi pred oči.

Zdajci dospé na majhen prostor, ki so ga lipe obsenčevale. Bil je pred cerkvijo. Orglje so donele, sveta pesen se je razlegala.

„Danes je nedelja“, misli si Leon. „Tega sem bil popolnoma pozabil.“ Zdaj tudi ugane, zakaj se mu je vas zdela tako prazna. Ljudje so bili namreč pri maši. Leon stopi v cerkev. Videl je duhovnika pred oltarjem ter vernike, ki so po božno glave povešali; bilo je, kakor da je sam

Bog tu navzočen. Hoteč moliti, usede se v klopi ter poklekne. Nagnivši glavo vtopi se v molitev. Spominal se je svoje matere, nepoznane svoje družine, spominal se je svoje minulosti ter temne prihodnosti svoje. In zopet mu reče oni sladek glas v srci: „Bog vas ne zapusti!“ — „O da, da!“ zamomlja ter vstane. „Na Boga hočem se zanašati!“ — „Kdór zaupa na Boga, — temu Bog pomóči dá!“ — oglasi se slovesno nekdo za Leonovim hrbtom.

Mladenič se obrne ter ugleda starčka z dolgimi belimi vlasmi in z baš tako brado. Imel je v roci šopek cvetlic.

„Človeku molitev dobro dé; kaj ne, mladi gospod?“ — „Da, posebno, če tolažbe najde v molitvi“, odgovori Leon.

Zdajci se duhovnik obrne proti vernikom ter zapóje: *He, missa est!*

Starček in mladenič skupno zapustita cerkev, pustivši, da ide množica ljudi mimo njiju.

Naenkrat vikne Leon iznenaden in vesel. Pred njim je stala — Blanche, njegova dobra vila! O, takrat ni bila vizija, nego prava pravcata istina! — „Moj Bog, kako lepa je!“ zamomlja mlade-

nič ter žarno pogleduje deklico, katere prikazen ga je očarovala in mamila.

Blanche je počasi stopala naprej ter ljubeznivo odzdravljala pozdravljajočim jo ljudem. V roki je imela svoj molitvenik. Imela je rokavice. Bila je videti zamišljena in sanjava. Dekla s pristavo jo je spremljala. „Boter vam je poslal voz, da se peljete domov“, rekla je Blanche-i. V istini je stal tukaj voz; hlapec je držal konja za uzdo. Mlada deklica hiti proti vozu. Zdaj se vzdrami Leon iz svojega zamaknenja ter stopi korak dalje proti deklici. V tem trenutku se Blanche ustavi, da bi iz rok starega moža vzprejela šopek cvetlic. Kako ljubko se je pri tem smehljala! „Lepa hvala, Mardoche“, izpregovori. „Vi se ne utrudite ter mi skoro vsak dan darujete lepih cvetlic.“ — „Saj imate tako radi cvetlice! In kaj vam li more ubog človek, kakeršen sem jaz, drugega darovati?“ — „Ali pridete danes na pristavo?“

„Se vé da. Prišel sem prej le-sim za veselje, da vam poklonem cvetlice.“ — „To je lepo od vas. Na svidenje, Mardoche! Vaš prostor pri mizi bode pripravljen!“

Ko deklica glavo vzdigne, ugleda Leona, ki je žarno va-njo vpiral oči. Sapa jej zastane in ka-

stva, ki je skozi stoletja ohranilo državo krepko in močno, premagalo bode nedvojbeno tudi v prihodnje vse zapreke in težave!

Rusko-angleška pogodba.

Včeraj teden podpisali so v Londonu ruski in angleški diplomatje protokol, ki definitivno ureduje meje med Rusijo in Afganistanom v Srednji Aziji ter s sveta spravlja grozeče vprašanje, bode li prišlo do vojne med obema velesilama, ki si uže toliko časa zavidljivo skušate pridobiti gospodarstvo čez one ogromne dele zemlje ter jedna drugo preseči v prodiranju proti središči Azije.

Sedaj, ki zginjeva rusko-angleški konflikt z obzorja, je pač umestno, da se ozremo nazaj na njegovo zgodovino in njegov tek. V akutni stadij stopilo je to staro vprašanje prav za prav takrat, ko je došla v Evropo vest o boji 30. marcija; general Komarov zadel je bil ob afganistanske čete in jih je do dobrega poučil, kako je rusko orožje in ruski mušik. Ves svet je mislil, da se tedaj jame zmagovalec premikati proti slovečemu „ključu“ bogate Indije, proti Heratu. Po Veliki Britaniji in povsod, kjer bivajo prijatelji njeni, zavrel je bojni krik. Ladjetesalnice in arsenali jeli so delati na vse pretrge. Vlada in opozicija na Angleškem ste pošiljale izjave med ljud, ki gotovo niso bile take, da bi človek mnogo upal na ohranitev miru.

V nevarnosti je bilo gospodujoče stališče angleško v Indiji, in zato še celo prijatelj Ruske, miroljubivi Gladstone, ni mogel drugače, nego rožljati pričetki z orožjem. Tako je pretekel dan za dnevom v negotovosti in strahu. Vsak trenutek nam je zamogel prinesiti napovedbo vojske; uže so poročali listi, da ima petrogradska vlada pripravljeno ogromno svoto bojnih proklamacij na ruski narod. Vmes pa so diplomatje pridno delali, črni oblaki so se jeli zgubljovati in končno prišli so prvi žarki upanja, da se ohrani mir. Vendar obe vladi niste še bili jedini o vseh vprašanjih; posebno preglavico pa jima je delala zulfikarska soteska, katere so se lastili Rusi in Afgani. Med tem pa so se v Angleški zgodili nepričakovani dogodki. Stari Gladstone je bil v spodnji zbornici poražen od svojih lastnih prijateljev in zaveznikov. Kabinet njegov dal je ostavko in konservativna stranka je prišla na krmilo. Lord Salisbury prevzel je dedščino Gladstonovo in z njo rusko-angleški konflikt. A med tem, ko so poprej njegovi politični prijatelji silno strastno napadali Rusijo, postopal je njihov voditelj nepričakovano pomirljivo. Pogajanja prišla so v hitri tek. Kar Ruska ni hotela privoliti liberalnemu ministerstvu, privolila je konservativnemu — namreč razdelitev zemlje ob zulfikarski soteski. Poprej je zahtevala oni teritorij záse in za las ni hotela odstopiti. Sedaj pa ima podpisani protokol določbo, da pre-

ide polovica zulfikarskega obližja v rusko, polovica pa v afganistansko last.

Sicer je novo pridobljena zemlja po polnem nerodovitna in suha, tak, da še konji vojne komisije ne bodo na mestu zamogli dobiti potrebne krme, a vendar je bila velicega pomena za obe državi. Ruska hotela je prodirati proti Indiji in si osigurati cesto v Herat, Angleška pa je smatrala kot vitalno vprašanje, da zapreči te ruske načrte. V prvi vrsti sukal se je torej afganski prepic okolo le malenkostnih reči, okolo kosa nerodovitne zemlje, v drugi vrsti pa se je šlo za velike interese, za gospodarstvo v Osrednji Aziji, v Indiji. Zato je bilo toliko razburjenja na obeh straneh, zato se je svet tolikanj bal, da pride do vojne. Pred tednom podpisani protokol pa je razglašal črne oblake, ki so bili nakupičeni nad političnim obzorjem. Rusko-angleškega prepira ni več, vsaj za bližnjo bodočnost ne. Se vé, s protokolom vred ni izginila tudi stara ljubosumnost in zavist med Angleško in Rusko. Obe državi ostanete tekmece v Osrednji Aziji. To je naravno, in diplomatje, ki so podpisali zadnji protokol, pač dobro vedo, da je to le nekako pomirje, nekak *modus vivendi* za bližnjo dobo. Ruska bode gotovo porabila tudi v bodoče vsako priliko, da pomakne svoje meje bolj proti jugu in se bliža Indiji. Angleška pa tudi ne bode odjenjala in njena glavna skrb ostane tudi v prihodnjosti, kako da si utrdi severne meje in spravi Afganistan v svojo sfero. Med tem, ko so podpisovali v Londonu mirovni protokol, delali so angleški inženirji načrte za vtrjenje indijske meje in za zgradbo vojaških železnic, v vojnem ministerstvu pa se je sklepalo o tem, da se azijatska armada pomnoži za trideset tisoč mož. Ravno tako niso prenehala ruska vtrjevanja in priprave za bodočnost. Kmalu ima biti končana velevažna železna proga od Hvalinskega morja proti Osrednji Aziji, ki bode Ruski omogočila, da v malo dneh spravi velike svoje sile do afganskega ozemlja. Novi mir bi se torej lahko zval oboroženi mir.

Svet pa je vendar zadovoljen, da se je zadeva vsaj tako rešila. Vsako teto miru ima ogromni pomen za razvoj človeštva, prinaša mu velikanski dobiček v vsakem obziru. Zato pač ni nikogar, katerega bi pred tednom podpisani protokol ne napolnil z odkritosrčnim veseljem. On pomeni novo dobo miru in blagostanja!

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Po manevrih pri Požegi podal se je Nj. veličanstvo presvitli cesar čez novoizgrajeni most pri ogerskem Brodu ter se podal v bosanski Brod, kjer je sprijel izraze udanosti bosanskega prebivalstva.

Leon mu sledi instinktivno. Ko sta bila na samem, povzame Mardoche iz nova: „Vi ste ravnokar nekaj govorili o neki dobri zvezdi, katera vas je sim vodila. Ali pa tudi gotovo veste, da je to dobra zvezda? Jaz za svoj del mislim, da vas je sim vodila nezgodna zvezda.“ — „Kaj hočete s tem reči?“ povpraša Leon iznenaden in nemiren. — „Hočem reči, da zapustite ta kraj prej in bolje — za zmerom.“ — „Jaz vas ne razumem.“ — „Mislim za vaše dobro, verjemite mi.“ — „Tega ne dvomim. Vender razložite mi.“ — „Ali mi hočete odkritosrčno odgovorjati?“ — „Jaz nimam skrivnostij.“ — „Poznate li gospodičino?“ — „S katero sem ravnokar govoril? Se ve da! Sicer bi se ne bil upal, da bi jo nagovarjal.“ — „Ali jo poznate uže dolgo časa?“ — „Še-le tri dni. Pretekli četrtek sva se srečala bila v Grayu.“

Mardoche je bil nevoljen. „Ali poznate njeno ime?“ povpraša dalje potem. „Da; Blanche.“ — „Blanche je njeno krstno ime.“ — „Pa drugo?“ — „Tega še ne vem.“ — „Nu, hočem vam jaz je povedati. Blanche, katero zovejo tudi „gospico seuillonsko“, edini je otrok gospoda Jacquesa Melliera, najbogatejšega posestnika tega kraja,

„Pol. Corr.“ poroča, da bode Nj. veličanstvo presvitla cesarica, katera se zdaj bavi v planinah, začetkom prihodnjega meseca nastopila od Miramare malo potovanje po morji, ker bi to ugajalo zdravju Nj. veličanstva.

„Dziennik Polski“ poroča iz zanesljivega vira, da se bode še pred odprtjem državnega zbora imenovalo nekaj novih članov gospodske zbornice, in med temi bodo stirje Poljaki.

„Czasu“ se poroča iz Budimpešte, da se bode v ogerski delegaciji stavila interpelacija o mnogobrojnem iztiravanju avstrijskih Poljakov iz Pruske.

Tuje dožele.

Iz Berolina se poroča, da se bodo „merite rične“ razprave o nemško-španski zadevi glede Karolinskih otokov pričele še le tedaj, ko se vrne knez Bismarck iz Varzina v Berlin. — Nemški ministerijelni listi svarijo Španijo, naj se nikar preveč ne zanaša na nemško potrpežljivost, kajti zgoditi bi se moglo, da bi struna potrpežljivosti počila.

V Franciji pričelo se je pravo volitveno gibanje. Sklicujejo se shodi volilcev, in teh shodov udeležujejo se razne stranke. Da se potem pri tako mešanem občinstvu dogajajo burni prizori je naravno. Minoli četrtek imeli so monarhisti vseh barv tako zborovanje. Med zborovanjem čuli so se klici: „Živela republika“, „živela komuna“ in „živio cesar“. Zborovalci pretepavali so se od začetka do konca zborovanja neprestano. Komisarji niso imeli drugega opraviti, nego metati motilce miru skozi vrata.

Turško-črnogorska meja še vedno ni uravnana; turški komisarji, katerim je naročena uravnavanje turško-črnogorske meje, še zdaj niso prišli tja, da-si bi se bilo moralo to uže zdavna zgoditi.

Domače stvari.

Ovacije cesarjevni Štefaniji v Trstu.

(Izv. dop.)

Dan na dan izraža tržaško ljudstvo svojo vdanost vladajoči nisi in prejubljenej cesarjevni na najstvarnejše načine. Visoka gospa se gotovo raduje nahajati se med takš navdušenimi, zvesto udanimi podložniki, ki jo povsod, kamor se prikaže v svoji kočiji, tako burno pozdravljajo. Vsaka ženica in vsakdo, ki jo je prvič videl, vé toliko povedati o cesarjevni mitem obrazu, ki se tako ljubko smehlja in odzdravlja vsakateremu. Sploh si je visoka gospa pridobila simpatije vsega prebivalstva Trsta in njemu bližnje okolice.

Prelepo bila je sprejeta pretečeni teden v Poreču in Ogleju; v četrtek pa tega tedna peljala se je v Škocijan. Ni nam namen na drobno popisovati onega pohoda, temveč omenimo naj samo burnega sprejema istega večera v Trstu, ko se je vrnila skozi mesto v Miramare. Vse ulice, po katerih se je peljala, natlačene

morda tudi celega okraja. Iz vaših pogledov sem spoznal, da ljubite gospodičino Blanche-o. O, ne treba, da ste radi tega zadrežni; saj ljubezen ni zločin! Kdo bi te deklice tudi ne ljubil? Uže nje pogled in nje navzočnost mora vsacega osrečevati! Iz nekega skrivnega vzroka, katerega pa ne poznam, prepovedano je, gospodičino Blanche-o Mellier-ovo ljubiti. Ali mislite, da ji manjka čestilcev? Uže ne vem, kolikokrat so jo nasnubili! Pa vsi snubaki morali so jo potegniti. Pokazali so jim ob kratkem vrata! Ali umete sedaj, da ne delate prav, da ljubite gospico Blanche-o?

Leon je bil samega začudenja onemel.

„Vi ste meščan“, nadaljuje Mardoche. „Verjemite mi, nadežni zrak vam ne ugaja!“ — In z otlim glasom govori potem nadalje: „Da, ta kraj je nevaren mladim ljudem, ki prihajajo iz „daljnih dalj“ ter misleč, da jih vodi dobra zvezda, ustavijo se tu, da občudujejo lepo deklico. V vaši starosti ne poznamo še življenja, in star mož, kakršen sem jaz, ima pravico, da vam daje dober svet. Tako! Zdaj vam nimam ničesar več povedati. Z Bogom, mladi mi gospodine!“

S temi besedami se Mardoche odstrani pustivši Leona vsega zmešanega samega.

kor ogenj zarudi v lici. Mladenič stopi k njej. Mardoche iznenaden stopi par korakov nazaj.

Leon izpregovori z negotovim glasom: „Ne bi bil upal, da vas bom tako hitro zopet videl, gospica. Moja dobra zvezda me je sim privedla!“ — „Tedaj verjamete sedaj, da je za vas dobra zvezda,“ zašepeče deklica z vtripajočim srcem. — „Da, da! In vi ste mi to zvezdo pokazali na onem nebesu, proti kateremu se nisem nikoli obračal. Vaše ljube, ljube besede so me navdale z nádejo. Ali še veste, kaj ste mi rekli?“ — „Da; in ponavljam vam: Bog vas ne zapusti! Na svidenje!“ — To je zopet dobra beseda,“ reče mladenič. — „Da, da, na skorajšnje svidenje!“ On se globoko priklone. Mlada deklica pohiti k vozu, v kateri stopi z deklo. Hlapec skoči na lahko na kozo, in konj potegne. Blanche je komaj še utegnula, obrniti se. Oči obeh mladih človekov se srečajo.

Po tem je deklica izginila kakor san. Težka roka pade na Leonovo ramo. Leon se skoro prestrašen obrne. Zopet je videl Mardochea. Zdelo se je, kakor bi ga hotel starček z očmi požreti. „Stopiva nekoliko na stran,“ rekel je Mardoche mladeniču. „Imam vam nekaj povedati.“

so bile z neštevilnim ljudstvom in okna vsa razsvitljena; okolo kočije in iz oken žgali so se bengalični ognji in množica je glasno vpila veseli „živio“ in „eviva“ visoki gospej, ki je smebljaje se odzdravljala gotovo v srce ganena od te veličastne ovacije.

Človeku je res milo pri sreči videčemu to ljudstvo, ki na tako sijajen način izraža svoje preveliko ljubezen za bodočo vladarico in veliko zaupanje, ki stavi v njo, v svesti si, da le od nje ima pričakovati boljšega stanja.

In vse to spoštovanje izkazuje narod iz svoje volje, nihče ni veleval, nihče ga ni priganjal. Tržaška tla so tla, na katerih stane Avstriji neomahljivo vdani narod — to zapomnijo naj si oni rovarji, kateri hoté svoje brate onstran morja o čem drugem uveriti. „Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovincu ne gane!“

Dolgi „živio“-klici spremljali so presv. cesarjevo dolgo časa ter doneli daleč na okolo, in potem razšla se je množica zadovoljno na dom.

Visoka gospa ostane v divnem Miramaru še do nedelje ter se v nedeljo zjutraj odpelje z brzovlakom v Laksenburg. Prihodnje leto, kakor listi poročajo, obišče znova Trst ter tu nekoliko časa ostane. Divni miramarski grad in park se jej je zelo priljubil, še bolj pa udano ljudstvo tržaško in njene okolice, o katerem zvestobi ne bode od zdaj naprej nobeden, več dvojil.

— (Nj. c. in kr. visokost cesaričina Stefani) pripelje se jutri dopoldne ob 3/4 11. uro po železnici skozi Ljubljano, vračajoča se iz Miramare. Na kolodvoru se na izrecno željo visoke gospe ne vrši nikak oficijelen sprejem.

— (Nagrada.) Deželna vlada priznala je Mariji Lampič iz Most št. 59 nagrade 26 gl. 25 kr., ker je dne 17. julija t. l. rešila iz Ljubljane 11letnega dečka Frana Ingliča, da ni utonil.

— (Na ljubljanski realki) se je letos vpisalo 232 dijakov, tedaj 28 menj nego lani. V I. razredu jih je 76, v VII. pa samo 4, ki imajo dvakrat toliko učiteljev. Vse dere na gimnazijo, ki ima letos 830 učencev v 17. razredih. Samo za I. razred se je oglasilo 222 dijakov, ki se bodo poučevali v 3 oddelkih.

— („Ljubljana in Zagreb.“) Pod tem naslovom, pod kojim so bili pred kratkim „Resni Glasovi“ objavili članek in katerega smo bili deloma mi posneli, prinaša tudi včerajšnji „Slov. Narod“ uvoden članek. Pri tej priliki pokazali so gospodje v „Narodni Tiskarni“ zopet jedenkrat, koliko jim je za resnico in poštenje. „Slov. Narod“ namreč ne zamolči samo vira onemu članku, temveč obrača se v svoji polemiki proti nam, kakor bi ga bili mi pisali, navzlic temu da smo dotični članek iz „Resnih Glasov“ posnemali že naprej izjavili, da se z njega vsebino ne ujemamo povsem in da smo naslednji dan, hoté izogniti se vsakemu nedorazumu, jasno izrekli, v katerih točkah se s tem člankom ujemamo.

„Kako čuden človek!“ zamomlja naposled mladenič. „Kaj li hoče se svojim svarilom? . . . In kako je uganil, česar si še sam nisem bil v svesti, da jo ljubim, ljubim, ljubim! . . . In jaz naj bi se je izogibal? Jaz naj bi šel proč od tod, kjer sveti luč mojega življenja? Ni mogoče! Čutim: nekaj višega me je vodilo le-sim; hočem temu vodilu slediti do — svrhe!“

Ko se je voz z Blanche-o pripeljal na pristavo, požuril se je Fran Parizel, ki je bil onde na preži, da bi iz voza stopajoči deklici ponudil roko. Pa Blanche je bila hitrejša nego li on. V hipci skoči je na tla.

„Drugokrat, bratranče!“ dé deklica nasmehljajši se.

Lepi Fran zbledi od jeze; a v njegovih očeh je odsévalo zaničljivo zadoščenje, katero je Blanche opazila.

Mladi Parizel je bil orjašk krust, osemindvajset let star. Pridevnik „lep“, ki so mu ga ljudje davali, zaslužil je bolje zaradi svoje gizdavosti, lišpanja in šopirnosti.

Ne moremo si misliti, da bi bil „Slov. Narod“, ki drugače z največjo natančnostjo celó „plus“-e in „minus“-e naših meteoroloških poročil studira, vse to prezrl, in ravno to je karakteristično zanj. Zdi se nam, da „Slov. Narod“ slaba vest ne pripušča, priznavati, da izhaja v novejšem času na Dolenjskem časnik „Resni Glasovi“, kajti le nevalifikovano njegovo postopanje je rodilo ta list, da brani slovensko ljudstvo na Dolenjskem pred „Narodovimi“ brezvestnimi napadi.

— (Novo odkritje „Slovenčev.“) Včerajšnji „Slovenec“ pripoveduje, da je bila „Südsteirische Post“ v sredo v Mariboru zaplenjena ter da se je pripravila druga izdava; pri tem najde pa, da je druga izdava v Mariboru in v drugih avstrijskih mestih dovoljena, v Ljubljani pa ne. S tem odkritjem bi bil „Slovenec“ pač lahko doma ostal, ali pa prej, ko je o tem pisal, ako sam ne vé, se poučil, od kakih pogojev je zavisna dovolitev druge izdave zaplenjenih listov. Vsekako pa hočemo opomniti „Slovenca“, da, če je bil tudi nekočlikokrat že zaplenjen, nam ni znano, da bi se bil kedaj brez uspeha potrudil, dobiti dovoljenja za priredbo druge izdave. „Slovenec“ nam vsaj do zdaj ni povedal, da bi se njemu bila v Ljubljani odbila kaka taka prošnja.

— (Izpred porotne sodnije.) Pri včerajšnji prvi obravnavi stal je pred porotniki kmetski fant Jakob Mesec zatožen zločina uboja. Dne 22. julija udaril je zatoženec kmetskega fanta Berganta v Rantovšah tako hudo z kolom po glavi, da je ta kmalu na to umrl. Zatoženec ni dejanja tajil. Obsojen je bil v triletno hudo ječo, poostreno s postom in trdim ležiščem vsako leto dne 22. julija. — Pri drugi obravnavi bila sta zatožena 54letni Matej Zupan, črevljar v Šmartinu, in 38letni krojač Janez Kmetič zaradi zločina tatvine. Ulomila sta ponoči od 13. do 14. dan julija v pošto pisarno Andreja Kališnika v Trziči ter ukrala tam 576 gl. 57 1/2 kr. Obsojen je bil Zupan v sedem let, Kmetič pa v pet let hude ječe. Obširneje poročilo prinesemo prihodnjič.

— (Kuga med kranjskimi raki.) Odkar se je v l. 1880. v Kranjski pokazala kuga med raki, obrnilo je ribiško društvo v Ljubljani vso pozornost na to, kako bi mogla preprečiti izumiranje rakov; povzdignilo je večkrat svareč glas, naj se ne devlje prezigodaj nova zalega v okužene vode. Še le meseca junija t. l., ko je več ribičev poročilo, da so našli v vodah okolo Ljubljane mlade zdrave rake, izpustilo se je v Ljubljano, Gradašico in Izico za poskušnjo jedenpot 800 in drugič 600 mladih, gotovo zdravih rakov, kateri so se prinesli iz okolice Sv. Jurja pri Grosupljem. Dne 3. julija t. l. je ribič Fran Vidmar pod nadzorstvom društva vložil v pletenicah 10 rakov v Ljubljano, v Gradašico in Gruberjev kanal. Izmed teh jih je poginilo v Gradašici 5, v Ljubljani in v Gruberjevem kanalu po 3, drugi so ostali zdravi ter se potem izpustili. Iz tega se sme sklepati, da račja kuga v ljubljanski okolici pojema, če uže ni po pol-

Blanche stopi v hišo, izroči cvetlice dekli, položi molitvenik in klobuk na škrinjo ter leti na vrt, kjer najde Rouvenata, ljubo svojo lulo kadečega.

„Lepa hvala za voz, boter!“ zakliče deklica pobožavši mu lice. „Ti me še popolnoma pomehkužiš! Pri tem lepem vremenu bi bili pač lahko šli peš, jaz in dekla.“ — „A prišli sti toliko hitreje“, reče Rouvenat nasmehnivši se. „In potem ti imaš tako tanke čevlje in kremenje na cesti je trdo!“ — „In pri vsem tem“, nadaljuje Blanche, „pozabila sem v Fremicourt, marsikaj si nakupiti.“ — „Pa drugikrat lahko nakupiš. Lehko pojdeš jutre tja!“ — „To se ve, da z debelejšimi čevlji!“ šali se Blanche. — „To pa to!“ — „Čuj me, boter, ti se mi zdiš tako resen, tako zamišljen! Ali te je kaj užalilo?“ — „Da.“ — „Kaj pa?“ — „Nu, imam svoje muhe.“ — „Aha Zopet spomini na prešle čase?“ — „Tudi; in še nekaj.“ — „Tako?“ — „Pred vsem, Blanche: odkar je bil semenj v Gray-u, spremenjena si vsa! Ti si baš tako zamišljena, potem zopet vzganena in nemirna!“

Mlada deklica zatrepče.

(Dalje prihodnjič.)

nem ponehala. Društvo si je torej naročilo več rakov, katere hoče izpustiti v vode ljubljanske okolice.

— (Z Dolenjskega) se piše od 18. t. m.: Po mrzlih, vlažnih dnevih dobili smo krasno, toplo vreme. Solnce pripeka, kakor po leti; nebo je modro in niti sapice se ne čuti. Uže so nas mrzli minoli dnevi prestrašili, kako bode vino nedozorelo — ali sedaj se nam je nada podstavila, da dobimo izvrstno kapljico. Ali velika nespamet prouzročila bode zopet brz ko ne, da ne bode kapljica tako zlahna. Ljudje hočejo namreč prerano trgati, nekateri odbori sklenili so, uže 19ega do 24. septembra s trgatvijo pričeti. Ker je grozdje zdravo in ako se vreme ne spremeni — ni sila trgati. Upamo, da bodo kompetentne oblasti prepovedale trgati vsaj pred 1. oktobrom; tako bomo dobili izvrstno kapljico in ž njo gotovo tudi boljšo ceno.

— (Vinska letina v Vipavi.) Iz Vipave se poroča: Letos imela je trta mnogo trpeti po uimah, osebno pa so jo nadlegovali mrčesi. Trgatev bode dala morda samo 60% odstotkov toliko, kolikor smo pričakovali pred mesecem, kajti obilo deževje, toča in vihar napravili so grozno škodo. — Tudi iz Furlanije ne dohajajo posebno ugodna poročila, kajti minolo soboto uničila je mnogo grozdja obila toča, tako da se bode trgatev zmanjšala za 20- do 80% odstotkov.

— (Hmelj) ima letos v Štajerski jako nizko ceno. Okolo Bernika prodaje se kilogram po 40 do 50 kr.; vender ni še dolgo, ko mu je bila cena še po 3 gl.

— (Popravek.) V včerajšnjem spisu med narodno-gospodarstvenimi stvarmi izostal je pomotno podpis: „Dol. Nov.“

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 19. septembra. Novi članovi gospodske zbornice so: Fml. baron Beck, ravnatelj državne tiskarne, dvorni svetovalec vitez Beck, Fran grof Bellegarde, tovarnar Dumba, graščak baron Hillebrandt, fegm. grof Huyn, graščak Ivan Kresicki, sekijski načelnik baron Kubin, profesor dr. Maassen, Friderik grof Reverta, fegm. baron Rodić, grof Tarnowski iz Levova, profesor dr. Tomek iz Prage in senatni predsednik najvišjega sodnega dvora Ivan Wierzbicki.

Dunaj, 19. septembra. Iz vzhodnje Rumelije se poroča, da se je guverner Gavril paša Hrestovič in njegova vlada odstranila; začasni odbor upravlja zdaj deželo. Nereda ni nobenega. Ta začasni odbor prosi severno Bolgarijo pomoči.

London, 19. septembra. Kraljevi ukaz odredjuje, naj se v februarju mobilizovani polki odpustijo.

Sredec, 19. septembra. Knezov ukaz zapoveduje, naj se vojna mobilizuje. Zbornica sklicana je v 22. dan t. m. v Sredec. Knez, sprejemši povabilo začasne vlade in rumelijske vojne, odpotoval iz Varne v Plovdivo; spremlja ga ministerski predsednik.

Praga, 18. septembra. „Pokrok“ objavlja pogovor s poslancem knezom Alfredom Liechtensteinom, kateri je poudarjal odkritosrčno voljo, da z ostalimi deli desnice ohrani prijateljstvo.

Berolin, 18. septembra. Zvezni svet je podaljšal za jedno leto mali obsedni stan v Berlinu.

Rim, 18. septembra. Včeraj je v mestu Palermo na koleri obolelo 132 oseb, umrlo pa 60. V okolici tega mesta obolela je jedna in umrla jedna oseba.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 19. septembra.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	83.25
„ „ „ srebri	83.75
Zlata renta	109.50
5% avstr. renta	99.90
Delnice narodne banke	869.—
Kreditne delnice	286.—
London 10 lir sterling	125.15
20 frankovec	9.92*
Cekini c. kr.	5.88
100 drž. mark	61.45

Tuji.

Dné 17. septembra.

Pri **Mallél**: Dr. pl. Träger, c. kr. minist. podtajnik, s soprogom, z Dunaja. — Honerlein, c. kr. poštni uradnik, in Wildau, pevinja, iz Grada. — Rosso, profesor, s soprogom, iz Benet. — Wenger iz Trsta. — Raudnitzky, potov., iz Kaniže. — Dolenz, trgovec, iz Kranja.
 Pri **Slonu**: Polatsek, trgovec, in Lang z Dunaja. — Fischbeck iz Grada. — Poetner, štac. vodja, iz Spielfeld. — Almuss in Fesch iz Trsta. — Corossa, posestnik, z rod. bino, z Reke. — pl. Engelhart iz Gorice. — Zavaddal, profesor, s soprogom, iz Pazina. — Rubini iz Schio.
 Pri **Bavarskem dvoru**: Nussa, trgovec, iz Trsta. — Oberwalder, tovarnar, iz Domžal. — Strel iz Rove.
 Pri **Južnem kolodvoru**: Pendja iz Lipsije. — Rabitsch iz Beljaka.
 Pri **Avstr. carji**: Hahn s soprogom iz Grada. — Bobelka, abiturijent, iz Gorice. — Tuzzi in baronovka Zucco iz Cividale.
 Pri **Virantu**: Plešec, posestnik, iz Črnomlja. — Kutner, učitelj, iz Žužemberka. — Jakelj, c. kr. žend. četovodja, iz Kranjske Gore.

Umrli so:

Dné 18. septembra. Jožefa Ulbrich, bolniška strežajka, 23 l., Kravja dolina št. 11, plućna tuberkuloza.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
18. septbr.	7. zjutraj	736.08	10.2	jvzh. sl.	jasno	
	2. pop.	734.56	24.0	jzpd. sl.	>	0.00
	9. zvečer	734.98	16.8	szpd. sl.	>	

Spretni agenti

iščejo se za komisijno razpečevanje zakonito dovoljenih državnih in mestnih premijnih lozov z visoko provizijo po vseh krajih, koje ponudbe naj se pod šifro: «F 677» vpošiljajo Rudolfu Mosse-ju v Vratislavo (Breslau). (139) 3-2

Pouk v glasbi.

Podpisani poučuje začeni z dnem 1. oktobra po načelih dunajskega konservatorija na glasovir, violini in v petji. Le v najpotrebnejšem slučaju more se zgoditi kaka spremena, in se bode pri izvolitvi učnega načrta oziralo na učenčovo osebnost. Natančneje vsak dan v podpisane stanovanji.

Kongresni trg št. 5, I. nadstropje.

Josip Heybal,
glasbeni učitelj. (140) 3-1

Blago za in obleke

le iz trajne ovčje volne, za moža srednje velikosti

3-10 metrov { za gld. 4,96 iz dobre ovčje volne;
za 8,— » boljše » »
za 10,— » fine » »
jedno obleko { » 12,40 » jako fine » »

Peruvijen iz najfine ovčje volne v najmodernejših bojah, najnoveje za **gospejne suknene obleke, meter po gld. 2,20 in gld. 2,40.**

Črni kožuhati Palmerston-tricot, čista ovčja volna za **gospejne zimske plašče, meter po 4 gld.,** loden za **gospejne plašče zoper dež in oblačila.**

Popotne ogrinjače, komad po gld. 4, 5, 8 in do gld. 12,—. Najfineje obleke, hlače, prevlekače ali svrhne suknje, blago za suknje in dežne plašče, tifl, loden, komis, predenino, cheviot, tricot, ogrinjače za dame in biljardne preproge, peruvien, toskin priporoča

Ustanovljeno **Jan. Stikarofsky** — 1866 —
fabriška zaloga v Brnu.

Vzorki franco. Vzorki (ogledniki) razpošiljavajo se gg. krojaškim mojstrom **nefrankovano.** Pošiljatelj proti povzetju čez 10 gld. franco.

V zalogi imam suknja vedno za več nego 150.000 gld. av. v. in umeje se, da mi pri veliki svetovni trgovini ostane mnogo suknjenih **ostankov**, dolžih od 1 do 5 metrov, in sem torej primoran, take ostanke po **jako nizkih fabriških cenah** razpečavati. Vsak pametno misleč človek mora sprevideti, da od tako malih ostankov **ni možno** razpošiljati **vzorkov** na ogled, ker bi marveč vsled nekoliko stotin naročenih teh vzorkov ne ostali v kratkem nijedni vzorki a je torej skozi in skozi **sleparija**, ako firme suknene blaga inserirajo suknene ostanke; v tacih slučajih so vzorki odrezani od celih kosov a ne od ostankov, torej je namen takega postopanja očividni. (125) 24-5

Ostanki, ki ne ugajajo, se zamenjavajo ali pak se pošlje nazaj denar.

Dopisi vsprejemljjo se v nemškem, ogerskem, českem, poljskem, laškem in francoskem jeziku.

Umetne

zobe in zobovja

vdevlje po najnovjšem **amerikanskem** načinu brez vsakih bolečin ter izvršuje **plombovanja** in vse **zobne operacije** (39) 48

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradeckega mostu, 1. nadstropje.

Kisla voda, kopelišče Radvanj

s svojo jako obilo „natro-lithion-kislino“. Garadovi poskusi so dokazali, da je ogljeno-kisli „Lithion“ pri protinskih bolečinah najboljši in najgotovejši zdravilo. 52-24 (81)

Vseled obilega ogljenokislika, natrona in lithiona je radvanjska kislina voda kot specifikum pri: protinu, kamni v žolci, mehurji in ledvicah, zlati žili, bramborici, brahovu, zlatenici, želodečnih boleznih in pri katru v obče.

Kopelji, stanovanja in restavracija po ceni.

Radvanjska kislina voda je najboljša namizna voda. Popis in tarife zastoj in franko pri Radgoni via Spielfeld. Pojasnila daje upravništvo vrloca v Radvanji.

Carsko, mareno in bock-pivo

iz pivovara bratov **Kosler**

priporoča

v zabojih po 25 in 50 steklenic

A. Mayerjeva

trgovina piva v steklenicah

v Ljubljani. (118) 10

Znižana cena

Uljudno naznanjava, da se knjižnica

Werand de Graz.

Zgodovinsko - rodoslovna razprava.

Spisal Davorin Terstenjak,

zda za znižano ceno po 30 kr. za jeden iztis dobiya, po poštni nakaznici naročene prosimo za poštino 5 kr. dodati. (124) 4-4

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigarna v Ljubljani, Kongresni trg št. 2.

Znižana cena

V Ameriko

pride najceneje, kdor se obrne na

Anolda Reifa, Dunaj, I., Pestalozzigasse 1,
najstarejša tverka te vrste.

Natančneje izpovedbe in prospekti
zastoj. (22) 50-29

Knjigotržnica

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bambergova

Ljubljana

Kongresni trg št. 2

priporoča svojo

popolno zalogo

vseh na tukajšnjih in vnanjih učilnicah, posebno na c. kr. višji gimnaziji, c. kr. višji realki in tukajšnji c. kr. možki in ženski učiteljski vadnici, zasebnih, ljudskih in meščanskih solah vpeljanih

šolskih knjig

v najnovjših izdajah, na pol ali trdo vezanih, po **zelo nizkih cenah.**

Zapisniki uvedenih učnih knjig oddajejo se **brezplačno.**

(137) 16-6

Resnica najdelj obstoji!

Vso zalogo neke znamenite tovarne za koce in konjske odeje prevzel sem le za polovico navadne cene, ter prodajam torej, dokler zadostuje zaloga,

le po 1 gld. 75 kr.

velikansko velike, debele, široke, nepokončljive

konjske odeje.



Te odeje so 190 cm. dolge in 130 cm. široke, imajo pisane obročke, so debele ko deska in torej istinito nepokončljive.

Te odeje so dvojne kakovosti, in velja prva vrsta kakovosti, najfineja, 1 gld. 95 kr., druga

vrsta kakovosti 1 gld. 75 kr.

Razpošilja se proti gotovini ali pa povzetji. — Vsak dan se razpošiljavajo te odeje v vse končne sveta in so povsodi priljubljene, ker iste tudi mogó rabiti za posteljne odeje in so preje več nego dvakrat toliko veljale. (133) 6-2

Dalje je tudi v zalogi:

500 tucatov rumeno-kosmičastih fjakarskih odej

z šestimi raznobojnimi progami in obkrajki, kompletni, veliki, zelo fini, po 2 gld. 60 kr. Fijakarjem jako priporočati. Pri meni se tudi dobivajo:

Svilene posteljne odeje

iz najfineje bouret-svile, v najkrasnejših bojah: rudeče, plavo-žolte, zelene, pomarančaste, pisane, po polnem dolge in široke za največjo postelj, po 3 gld. 75 kr., par samo 7 gld.; — na stotine zahvalnih izjav in zopetnih naročil od merodajnih oseb razpoloženih je v moji pisarni in dobrohotni pregled, ter si usojam nekatere tu objaviti:

Bachmaning, pošta Lambach, dné 15. junija 1885.

Gospodu J. H. Rabinowiczu na Dunaji.

Ker ste me Vaši dve prejšnji pošiljati po polnem zadovoljili, prosim tedaj, da mi še 20 konjskih odej. in sicer 8 odej I. kakovosti in 12 odej II. kakovosti, vposlati blagovolite, a vender prosim na to paziti, da boste imeli po dve in dve odeji jednake obkrajke. Št. 2480. S spoštovanjem **Fran Kiener**, krčmar.

Gosp. J. H. Rabinowiczu na Dunaji.

S tem naročam 150 komadov konjskih odej, 190 cm. dolgih, 130 cm. kratkih, kakor so bile prejšnje, po 1 gld. 75 kr. proti gotovi plači, ter se prosi za obratno pošiljatev.

Občinsko predstojništvo **St. Pölten** dné 6. avgusta 1885.

Za župana: **Občinski odbor.**

Opava, 17. junija 1885.

Gosp. J. H. Rabinowiczu na Dunaji.

Imajoči nam vposlano vzorno konjsko odejo, Vas prosimo, da nam natanko po isti kakovosti promptno vpošljete 60 odej, ter podpisujemo pričakujeto fakture

Opavska delniška družba za sladorno rafinerijo.

J. pl. Jutzenka.

Gosp. J. H. Rabinowiczu na Dunaji.

Vašo cenjeno pošiljatev prejel, ter naročam s tem še 30 odej za konje iste vrste kot preje z rudečimi, žoltimi in plavimi obročki. Cena odejam je v prilogi.

pr. Lovasz-Patonsko graščinsko opraviljstvo:

L. Petona, Oggersko, 8. aprila 1885. **Petying J.**

Svarilo! Ker sem prevzel teh odej samoprodajo, nihče drug ne more konjskih odej v tej velikosti in kakovosti prodajati tako dober kup, in se torej svarti pred ponarejenimi sleparskimi oznanili.

Naslov:

Webwaren-Manufactur: J. H. Rabinowicz
Wien, III., Hintere Zollamtsstrasse 9.